

Ankščių gžuobas

to prisiminimų apie Antaną
Vienušį

I.

Galingu svaitu beiga
1947 - treji metai, o mes jau suklebėję
juventimosi tūto drejojame — eiti ar neiti
prie masytųjų. Tarp ovelų vingiuojantis
laiptais, pakylame į kalnelį, kur toki
žiedų, žiedų... Baltai veranola su lentigeros
užbaltomis švomis, skevelėnų rūmstos
šaklės sienose ruoš, po praeiviolanės karnas
neaplenki ir Vienušio namų.

to krenu pūsio lipame
laiptais. Antume aukšte mus perstulius
pats ruoštas, aukštas, lėkimas, šviesnais
plaukais, is fotografijų pažįstamas
Vienušis, kuri taip seniai, mėgijome pramu-
tyti, tikrai is droleis masytosi.

Vienušio atvirumas,
nuostabus švelnumas is karto griauna
sieną, kuri karta atviruose kalbant
su žymiu žmogumi. Paprastumas is toki
paprastumas jaučiasi jau pirmosiose
akimirksne, bei pats paprastumas būdavo
neatskiriamas masytųjų bruožas is vėliau,
bei tekdam su juo artimiau bendrauti.
Toks paprastas Vienušis išliko pasiekęs
droleis aukštumas, garbe nesizavejo, notis

II.

Jaučiasi pokario atgimimas ir
 širdyje, ir gyvenime. Nėra rublens vėjas karš-
 tagėren, ne vien dantis gabendra pasatūniskai
 priesai, kiurrai lyja lėtas, žlugsi purvas, bet
 kuriamųj šerbo lugnos nebesulūkyti. Ir tokia
 stipsi ir galinga, tokia šilta, tokia būna ruolens
 audruje, jog ir tu imesi plunksnos, kad įsibretum
 i kunkuliuojanti sūkurį, visai ne ruolenini,
 bet daugrai besiveržianti pavasariu. Ir šip
 memi Kupiškėje buvusi literatūros vakelė,
 kuriame turėjai oblyvauti ir Antanas Vėnuolis.
 Vėnuolis atlyko! 1948 metų rugpjūtį pabaigę

"Aušros" salė nebesutalpina ir besipaudžiančią
 kupiškėnų, nes mesytų žviltą lūktat skelbia
 ne tik staugmenų bei sensacijų literatūroje,
 bet ir šaukia i kurg old naujųjų gyvenimo.
 Klausai ir žiūrai Teofilu Albyču lygūtu,
 juozo Paukštelio episkai rumumu, net itei šio
 lėko įsmeni laudrišką leksilung, o juzas
 Balturis, lada der jūmas, ir atminties saho-
 feljetung "Mė narvinimo technilg". Sukuristu
 salė, jog nesigrodi nei kroslio, nei čaudulio.
 O kur Vėnuolis? Kur Vėnuolis? Juk jis
 Kupiškėje! Kur Vėnuolis?...

Pagaliau skaitomas frag-
 mentas iš naujai parašyto romano
 "Purdžiūnkiemis" — taip lyku, tik komjau-
 mudis atlapuose, liadros gynyj pilvėse
 žvilga rūmūnos penkiakampis, klausosi
 uniformuot ir paprastai kupiškėnai. Tū vesolų
 matosi — teisybė parašyta. Nėra ko abejoti.

Ju už teisybę — ne gėlės, o lyks ir pljimų
 trenksmai. Taip mūšiškiu pokarinė publika pri-
 ma "Baidžiūnkiemį" nors antrojo nepuoli daly-
 vauti. Sididumi Prezidiume, mes jau žinome,
 kad Vieniulis stargot sumirgo ir paguldytas
 užmirstyje, priverztaus Štuko sodyboje.
 Jaučiasi blogai, ir mums neramu. Deliauz
 mirtųjų prast atspėjimų sumirušusių,
 kad literatūros vėliavė nepuoli dalyvauti.

Vėliau Tėvils Tilytis man
 kalbėjo, kad gal Kupinskis užkandinėje, kurio
 jau seniai nebebuvo, užvalgo savo maršto ir
 olit to sumirgo, bet, matyt, paveržtas buvo
 ne tuji — paveržtas sunknėlis, kuri ir vėliau
 atschertijo. Priverztaus Štuko namuose
 mirtųjų išgulę kelias dienas, o vėliau
 literatūra buvo išskraidinta į Vilnių šalies-
 niam gplymui.

Burbigas 33 metams po
 sio įvykio, pagulvijo, kas skatino 66 metų
 Antaną Vieniulį ryžtis važiuoti, nepailint
 saugo, kaip tuomet būdavo bet kokiu sumesta
 automobiliu į periferiją dalyvauti literatū-
 ros vakaruose. Juk gėlės kando šalmus,
 ryškios žiurkės graužė, o vras buvo ir
 obėgnas, ir šaltas. Daugiau pažindamas
 mirtųjų, supratu, jog Vieniulas veržte
 veržė į gyvenimą, norėjo būti jaunas, o
 pagaliau ir pokarinio atgimimo roman-
 tikos mirtųjų ruožais kūrė naujas rene-
 sansas, kuris iš liaudiškumo humanizmo
 bei ~~meilės~~ savo laukai ištekų žaizdų pri-
 tarimų tarybiniam gyvenimui.

III.

Ār šāndien tebejot pri-
sienkimai Anglijā, kai Vēnuols akys nūvīn-
ta, tāsai draudzībumu, lēmesit ir pagarbā, jās-
jūsmis gēriesi šīu pāpēstē ir mānāgu zīn-
gumi. Kēlūsenas tās sērdēsimas, gēriesi nūj-
spalv, kuriose tieskie pāpēstēsimas mūtā-
kas spindulys. Negalima užmirst Vēnuols ak-
jūsmis: čā jās gērai šīti, čā akimirkus sa-
jūgai surimtā, tās ir šī gēvīnu sē-
ljas tās pērkiles j pērkīngs pērk-
pērk. Tās ir mātā Vēnuols, pērk ir
zīnys. jās akys spindi jūsmis. Ir sērk-
jūsmis kēlū, tās sērkjūsmis.

1950 mēdys veseris kēlū
ljas, plūpja ir plūpja lētes, ir rēd-
mūtā saulētā. Vēng spāks, pērkis
sēkmāsim, pērk isēsmis j Vēnuols. Su-
mūtā ir Vēnuols, lētes ir jūsmis... Kēlū
pērkis gēvīngs, kēlū pērkis, bet tās
gēvīngs ir lētes... Tās zīnys nē-
tē rēd, bet pērkis vėl sērkis, su-
ljas, plūpja ir lētes. Ir vērkis
pērkis — kēlū jās vėl lētes gēvīngs!
Pērkis lētes pērkis, sērkis ir lētes
— nēlīnī elegāncijā, rēdīnījā Janydžis
mūtāsim! Ir nēpēstē akimirkis lē-
gēvīngs mūtā vīn, tērkis spērkis
kēvīngs... — Čā gēvīngs, Anglijā
vīn! — gēvīngs ir lētes Vēnuols. Pērkis,
ar ir tērkis gēvīngs, nē pērkis kēvīngs

7.
i Nīvoni. Vairākas tarsi mirāžas — nepa-
kartināmas, koki nēkārā ir negālimā
uzmirsti. Tācāu ir vēlāu īš Vienuoln grāfā:
— Tur gē Anglīdāse negāžu?!
(Ģeimyniskēli) (Prāijē Prēstap, šnekučiuvāmi
zingoniwojame ~~Prāijē~~ kaimā. Prāijē Pavores
stovi pasvies kuyžus, apīpleiņējs, musketā,
o stovi ir īmenā senovē.

— Dāvatāus īngalvoj, kad
šī kuyžis akmenimis ^{nu} ~~prāijē~~ skulolē Biliūnā, — ap-
māudžiai pasakojā Vienuolis, stabteļējs trīs
kuyžiumi. Pātylejējs jāu pīktai prāsluvā:
— Biliūnā kuyžius neskul-
olē, o trenkē žūbas!...

Trīs mājās otetālē īš prāsmīngā
Biliūnā gvenimā Vienuolis tāip prāmēnā,
jāo īšbekā vīg gvenimā, o prāstāringu-
mā, fanatizmas, matyt, Vienuolīnī nreku-
olā nebūv pākelīnī. Pēcēdāmī Vāvāus
epelē, kuris vāndus esējs vāvāis, nes
vāvāis spēlēs, pusymāis pasiekāmē
Nīvoniā. Mēž berzē kulnelis stāhs-
vērtējs jōvā Biliūnā māmāi...

Stogās kīvāus, lūbos glūžē,
vidūje pilnā spalij, sīcūdy ir plytēgālij,
atsidūvāla purvāisāis. Jei dar givām esant,
brūlīai dālijasi turkē, buržuāzinīals lāisāis
pusē nāmā īvēzā, o lūvāis dāli pērstātā,
tāi pōkārā mētāis tōlimi gīmīnāis vērtējs

teiviskā paliekas līķu valīdai. Skandu zī⁸.
rēti šī beirstānā nāmus, kurē kārēse iūg-
dē zīnu rēitējā ir bap lēstunā lēstus kul-
tūras lēpšā. Derīguma ir Vēnuols, ar-
akimā mētydamaš betvarā. Vēnu ir man
su draugā tenka dāu šēpintā, mētyti,
kād Bilūnā teiviskā būdā pēkeltā ir gā-
vēsi, akremonā ir sētklētyā lēnkymui.
Vēimamūjame ar apgarlētūjame. Vējāku
Bilūnā nāmūse, mētyā, nesmāgāi jēuēnā
ir Vēnuols, lēnuā kieme jās gūt dētyā,
jēuēnā lēpšā, mētyā ir pēskūjā, kūr
bēv tērtā, spāly lēnā, kūr gūlā
Bēpšā... Tērtā vēty nesēnā jēmtā, ne
iēty jēmtā akremonā.

Darēdējā jē kēuonā ir sēk:

— Čia mēty būty!

Dar kēty jē būty, kē
iētyvame zēvērā tragedijā, jē ne vēnā-
tē. Dētydamaš jē pēkētyā kēkēty, Vē-
nuols kēty jēuēnā, sēgūdytā,
jē Bilūnā, jēzēs iē uētyā, mētyā
stā ant to kēkēty pēlētā, jē iē
bēvā bēpšā lēnā...

— Vē vēty mēty inteli-
gēty anā lētyā dētyā mēty jē kēty!
— apgarlētūjā mētytā. Stā Vēnuols,
gēty lētytā to pēkētyā gēty,
kūr kēty kētyā dētyā gēty,
dēty vēty. Bilūnā vēty, mēty
mētyā gēty iēty, tēty kēty
lēntā, rēntā, jētyā pēty-

to ekspoziciją.

Grįžtant dar labiau
lybes nuotakas. Tėvščės sūnė po stovinių
sibojus gybanti. Uždėjęs barabrykų. Vėnėlis
— ir gybanti pas nepalankiamas!... Vėnėlis
įstriūga Vėnėlio praukšas su švelnia, guosiu
barabrykų Bilnėnė tėvėlis miltė...

IV.

1952 metų balandžio pradžioje
Vilniuje, Čiurlono alėjoje, suklebė masyvūs
septyniasdešimtmečio juosta. Vėnėlis atsisėdęs,
sujudintas, olikolankas, gyvena mūsų kelių
sukerimų, lydimų studentiškoj oracijų. Po
oficialaus mitymų susirenkame "Vilniaus"
restorane. Tarp dviejų jaunų moterų jubila-
tois jaučiasi patikimai: filosofas, gydytojas, fresku-
gas... ir beiminas!... Kalba Jonas Simkus,
Kostas Gerasimovas, Antanas Venclova, generolas
Juozas Ziburskas; Juozas Baltušis, prielankas,
lekt, mitymas, kelis ežerėlius, "Purdžiūn-
kiemis" nemokantys / romanas buvo "Lgai ruda-
guojamas). Škamba šalinų, muzika. Vėnėlis
Reimerio užtraukia, su metu populė-
rių šalinų "Vanina". Deutis, teriasi iki
praryčių, o vilnai su Jonu Simkumi lydi-
me Vėnėli i būto prie universiteto centri-
nų rūmų. ~~at~~ Vilniaus gatvėse jau
brėkštų rytas. Dieną vėl susirenkame
su Vėnėliu, o jis — tikras dželtelmenas:
būna jo mitymų suankas, praukšas, nus-
vilti palatų, palydi, linkėnija furtum
mitytojai būti ne septyniasdešimt, o
įdomiausias praukšas.

Linksmas Vienuols savu
gyvumu gretai ibraukia ir lėtus i žaidimus.
Klėrtis jėmini mokytojai kėlykėliaja prie Jventosios,
netoli geležinkelio tilto. Vienuols sėdė žėstis
„Povė wė povė“ ir patė šėja i pėrė ratelin. Tik
jė pagėutė nrekaip negalima, nes vėkrėmu nepu-
lenkiamas, nos pė kėk bėdė pavėręstė. Nėt
ir kamulin žaidėnė, žėdėnė, Vienuols pėlma
vėzėr. O ir pėsėkėtėpė pėmėstė. Pėtėr bėr
tėk žėmė apėrė Auglėtėm, kėk Vienuols, tėdėl
sė jėw iškėlytė nenuobolė, tėk klėusykė ir klėu-
sykė, pėtėrė, bėt nepriėstėrėuk, nėr bėjėk, nes i-
šėis, bėd nėtėkė tėw, pėg jė bėkėr negracijama
tėrėw.

Linksmė sėu gėzuolė wė
Puntukė, kėr bėwėr Milolė Jventykėla. Jventu-
rė mėkėwė, kėrė kėrėtė nėvėkė, o lėgė aukurė dėvėi-
tė Milolėi. Kuršėisios šventėjė wėnė vėrdilutė,
gužėisios ir skėrščėisios mėkėlė, stėwėrė, iškėly-
kėlėkė, tėk tėrėnautė dėvėm. Pėrė Puntukė lėpėm-
jusi Pėrkėnė žėnėčė. Dėstėr bėwė Pėrkėnė ir
pėrėšėm, ir sėvėsiėm iškėvėkėm. Tėnt bėkėr šlėitė-
susėsobėw sėnėvėr mėkėlinėkėi, o žėnėp jėmė sėkė-
obėw pėmėkėly. Žėvėp čėa bėw nėmėdžėjėmi, tėdėl
ir lėkėbėr jėukėrė lėrėi... Klėusant tėkėr Vienuols
pėsėkėjėm viėnė mokytoja nūrėypė, pėrėkėtėlė,
tėi wėstytėjė tėw jėu nūbrėukė pėsėkėjėm, sėr-
jėudėm ir mėimė i šėlė, stėrė vėnėvė, nėt pėr-
obėw gėibė. Auglėnė kėrėtė sėkėmėm jė tėk
žėvėr ir tėk tėk jėw nėt sėkėvėr lėgėnė apėrė
dėdžėulė mėrėstė Dėkėnė, kėr sėmėkėnė kėrėi, o
Kėrėlėnė lėtėm (dėkėisios sėltėm, stėr Puntukė!)
gėmtė bėkėr pėcėw gužėisios apylėkėjė:

— Pėžiūrėk, tėmėp, kėr čėa
gužėu!... Ir kėr Auglėnėw nėgužėu! — kėtėsyk
pėdėvėr.

Vienulis myli raikus. Darbo kabinete, ant namų stalo, pagarbiai laiko spalvotą anūkio Jovito nuotrauką, rodo svečiams, gėrim mažai mergyte Dainorai, kurią pažinęs pas gimines. Tai esat gražus, prasmingas, įkvepiantis vaikas — kažkas turėtų būti! Jo rašytas sukuria legendą apie žemaičių vaidilutę Dainorą...

Anykščių II septynmėčio mokyklos direktoriaus rusų kalbos mokiniai (tokia mokykla Vienulio laukia visi Anykščiai!) gyvena ne tik mokykloje. Pasitiekia Vienulio. Kurį tojas gražia, žodžiu rusų kalba pasakoję apie Klauskų ir, pabrėžiamai, poliarų darbu ritmą, negali iš širdies prarasti sunkvežimio, kurio vėžimui plytos statybos, pradedant:

— Maximas manau, — neris —
damaš geriau atitiktumėm, suko Vienulio

— Įpyzobus! — šūkteli moki-

niai.
— Da, ga, įpyzobus! Cuo-

cudo! — pasitaiso rašytąs.

Klausosi Vienulio ir išdy-
kusi, kurie klaseje sunkiai suvaldomi. O
kai rašytąs baigia pasakoti, rodydami
ruso širdies silumą, pagarbiai užriša rašytui
pionierius kirkleraišti. Pakyla plojimų
bangos, kurie tik ir tebūna mokykloje. Įspūsi
Vienulis su raudonu pionierius kirkleraiš-
čiu, sužavėjęs vaikus, kurie dažnai Anykščiuose
sutinku rašytąs, bet dar nebuvo gėrėjęs betur-
piško ir gyvo žodžio. Laiminę vaikus
su tokia garbine pionieriumi.

Anykščių, o vilniai Jovito
viliojimų mokyklų direktoriumi dirbant energingam
žemaičiai Vachovui Dulevičiui (vilniai jam

suteiktas Lietuvos TLR nuopelnusio mokytojų garbės vardas),
 Vienuočio buvo kniečiamas ir bankydarystės lotuorių kalbą
 ir literatūros egzaminuose... Rūstytojai išimčiai švento
 garbėsabūvio abiturientų eisenai ir klausimai atsakinėjimui.
 Reikliai vertinant prasto kelti pažymiai, nes mokinys įdėjęs
 daug darbo, perais geriau negu situacija vertinti, įdėjęs
 atsakinėjęs taip pat geriau. Todėl, tikinamasi būna
 mokinių pusėje. Kai abiturientai įvertinama nepatenki-
 mamai, ruošiant eurytojų telefonui klausia, ar tie
 mergaitė išlaikė patarimą. Gavo teigiamą atsa-
 kymą, atsiųsias. Istambulius filialas iš Vienuočio
 kūrybos ir būrūviant, eurytojų komisijos atsipra-
 šo, atsiųsias, išėmė iš egzaminavimo klasių, nera-
 zydomas buvūsimui, atsakinėjimui, dažnai išskvie-
 čka ir direktorių. Jaro obalyvavimu egzaminuose
 Vienuočio atjaučia mokinių jausdinimaisi ir
 kelis mūstakus. Jo laktas tiesio stebina
 mokytojus ir svarbiausia užkariuoja moks-
 nus, išreiskina kūrybą stipinūmą, nors
 eurytojų tuo būdu mokyklėje nebedirba.

2.

— Гов, баво-то си умира!

nearby, with

4. 1957 needy juveniles

Channels shorter

5. Aut ω_{ext}^1 durch

stems mostly older. Reproductive
"loctory" bulbs young, the "in" bulb
unlike loctory bulbs bluish green.

Strastī jū labi pāversdams bet kurš - 3.
tūkstis jū mīļiem ir su mīļīgās līdzaus-

ton. G. Kertis jū ypevāliens Vīlņijē,
o kurtars ir Augļaušē. Zinādamas, pag
dēvēt vāzīnē, Vīlņijē, jū mīļos kurtars
pārsyds. Vēžus jū ~~sting~~ sting ir "h mēn
atšiminim" mēinimē Vīlņijē A. Vīlņijē
vīlņijē mīļos līdzaus līdzaus ir līdzaus
mīļos līdzaus līdzaus līdzaus līdzaus
līdzaus līdzaus, pārsyds. Inj pārsyds mīļos
Vīlņijē mīļos - līdzaus līdzaus līdzaus,
mīļos, līdzaus līdzaus.

Māinimē pārsyds kurtars:

... Augļaušē līdzaus

- vīlņijē līdzaus līdzaus, pārsyds
līdzaus ir, pārsyds līdzaus līdzaus, līdzaus
- līdzaus līdzaus jū jū pārsyds pārsyds
līdzaus jū mīļos ir pārsyds līdzaus
Augļaušē. 1957.

Jūp līdzaus Vīlņijē pārsyds
savo senetis - pārsyds līdzaus līdzaus
atšiminim. Līdzaus "Augļaušē līdzaus" pārsyds
līdzaus, līdzaus līdzaus līdzaus līdzaus
A. līdzaus līdzaus līdzaus līdzaus līdzaus
līdzaus, līdzaus līdzaus, līdzaus līdzaus
līdzaus mīļos Augļaušē.

Līdzaus su līdzaus līdzaus līdzaus
līdzaus līdzaus līdzaus līdzaus līdzaus
līdzaus līdzaus līdzaus līdzaus līdzaus
līdzaus līdzaus līdzaus līdzaus līdzaus
jū līdzaus: - līdzaus līdzaus, līdzaus
līdzaus līdzaus līdzaus!

nu:

Pasvācēnu i gēlignu ir pašau-
— Ky darīti?
— Nēgoda! — atbilde Vānaboz.

Kas jau runāto nebeiduro,
tāpēc uzturē pasvācēnu solabūn eglitē, atrežta
nu Puntulā, kur ~~da~~ zēnu. Tēn rārtāpā
halbiduro apri šventīgā ugnī.

— Tēgul būn atminimui! — halbi-
jume
— Tēgul! — atbilde

7. 1957. gada gēlignā pasvācēnu
pasvācēnu velt aplūkot Vānaboz. Jitkāt
pohūlbi rylā hūnaboz, bet dālelāstā.
Dēnigme mēlāpā ~~da~~ dēnigpā okenā Hūnaboz
— Rēkka ēzēn Dēnigpā zālē — bēnaboz
1-2 d. d. Dēnigpā entēzāstāpā rēkka
ī, zēnāpā, dēnaboz pūnē hūnaboz
nē, ut šitē pūnā, bet atbilde: Dēn
pūnā ē hūnaboz pūnā Pālečkini. Pūnā-
bōn, lūgā dēnā īn šitē īn mēlāpā
okēnā, fācānā vēnā ~~telepūn~~ atpūnā, nā
nēpēlāpā dēlāpā, nē hūnā hūn
lūnā 132 hūnaboz vārtā
dēpēlāpā ~~hūnaboz~~ ī sēpā.

8. Pēdēnā sūnaboz
— 1957. gada bēnā pūnā — pūn
Vānaboz nānā, kur īn hūnā atbilde-
nā sūnaboz ī lūnāzēnā.

Dēnaboz pūnā
— īn dēnaboz hūnā, atbilde ī pūn
autānaboz. Vānaboz būn hūnā:

Tumultu's Lecturas Tumultu's partips
 Aufwuch' cuprus huncit'o aut'h'm's subreth'm's
 scrip'tu's Th'nd'm's m'le p'v'nd'it's Aufwuch'
 v'rch' h'nt'm's V'm'm'o's v'rch'...

It'p' Aufwuch' v'rch't'v's z' r'v'
 v'rch'm's St'p'm's Z'm'b's i' y'p'e
 "Drup'ot, drup'ot, l'up'e l'up'e"...

V'm'm'o's p'v'ch'e, v'nd'v'ch'e, l'up't'm's
 i' l'up'e, a'p'v'ch'e, b'v'ch'e Z'm'b's i'
h'v'ch'e p'v'c' st'ub'...

1.1. V'm'm'o's p'v'ch'e, p'v'
 d'm's, l'et's d'm's j'm's v'p'v'm'm's p'v'ch'e
 Just'e, d'v'ch'e, d'v'ch'e, d'v'ch'e
 —G'v'v'm'm's. m'v'ch'e v'v'v'm'm's i' d'v'
 b'e h'm'm'm's v'v'v'm'm'm's h'm'm'm's
 l'v'ch'e p'v'ch'e. L'v'ch'e v'v'ch'e
 h'm'm'm's v'v'ch'e. h'm'm'm'm's
 h'm'm'm's v'v'ch'e d'v'ch'e v'v'ch'e
 Th'v'v's P'v'ch'e i' M'v'ch'e
 G'v'ch'e. Z'm'b's, V'm'm'o's i' p'
 h'm'm'm's p'v'ch'e p'v'ch'e i' v'v'ch'e
 h'm'm'm's v'v'ch'e. J'm's v'v'ch'e
 v'v'ch'e l'm'm'm's v'v'ch'e,
 l'm'm'm's P'v'ch'e l'm'm'm's v'v'ch'e i'
 v'v'ch'e v'v'ch'e v'v'ch'e v'v'ch'e
 v'v'ch'e v'v'ch'e v'v'ch'e.

12. Tāpēc ir būtiski saistīti 7.
Vēnu atbilstīgu mērījumu fastidus
noticējo ātruma būtiskuma ir stingrs
krievu pusei su saistīti laulmi,
beidzot laulmi vīriem.

— Vēnu saistīti pusei
laulmi saistīti laulmi
saistīti.

13. Deļņam 1905 ar
saulu pusei, saulā pusei,
saulu saistīti pusei
beidzot saistīti saistīti
pusei saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti

Laulmi saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti
Vēnu saistīti saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti

14. Vēnu saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti

... saistīti saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti
saistīti saistīti saistīti

apherotes. Purkulturi garbē karp ībristur- 8.
nam gēti zērus vanolus "oficinas kelbia-
ma pormuz hartz/.

[illegible]

n' m'aur autors tēvies, tēvies
 Latvijas subaulei latviete p'ce
 bronziņu Vēnuļu brusto p'ceļaus

glēb krieviančus Latvijas rīcībā. Tāi bus
brāngācenis, nēsāis is šķaures, nešanti
tautes obrengzotes sauk. O Brakus sooly
boje is znu ruzaku sklos Vraunho
is Blaumanns pameigta Bethovens
"Menesovus sonāta"!

Šūvīrolāi oltujs
ar oltujs!